

Sygnatura akt I C 2922/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 15 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Libiszewska

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2022 r. w Koninie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. O.

przeciwko (...) Bank S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) Bank S.A. w W. na rzecz powoda S. O. kwotę 8967,35 zł (osiem tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2117 zł (dwa tysiące sto siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

sędzia Agnieszka Libiszewska

UZASADNIENIE

Powód S. O. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Bank S.A. w W. kwoty 8967,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2017 roku. Nadto wniósł o zasądzenie na rzecz powoda kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Na poparcie swojego stanowiska powód wskazał, że w dniu 4 maja 2017 roku na jego rachunku bankowym została dokonana przez nieustaloną osobę nieautoryzowaną przez powoda transakcja płatnicza na kwotę 9600 zł. Powód wskazał, że dochował wszelkich możliwych staranności, by zapobiec utracie, czy udostępnianiu haseł i loginów do własnego końca internetowego, jak również nie używał nikomu urządzeń, dzięki którym dokonywał transakcji na swoim koncie. Powód wskazał również, że nie zatwierdził dodania na swoim koncie kolejnej osoby widniejącej jako zdefiniowany odbiorca, nie dokonał dodania odbiorcy zdefiniowanego. Powód wyjaśnił, że padł ofiarą „pishingu”, mimo że dysponował oprogramowaniem antywirusowym, a przy logowaniu na konto dochował należytej staranności. Zarzucił, że to bank nie zapewnił bezpieczeństwa transakcji i nie dochował należytej staranności przy weryfikacji przelewu.

Pozwany (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł, że to właśnie potwierdzenie powoda kodem SMS dyspozycji dodania w bankowości internetowej tzw. odbiorcy zaufanego (zdefiniowanego) umożliwiło sprawcy wykonanie transakcji przelewu już bez konieczności ich dodatkowej autoryzacji przez powoda. Pozwany zarzucił, że powód po otrzymaniu informacji przesłanej SMS – em od odbiorcy zdefiniowanego, nie powiadomił banku o zaistniałej sytuacji, co pozwoliłoby zapobiec kradzieży środków z rachunku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 30 kwietnia 2017 roku powód otrzymał z pozwanego banku (...) o treści: „dodanie odbiorcy zdefiniowanego kod sms nr (...) G. (...) Bank”.

W dniu 4 maja 2017 roku z rachunku oszczędnościowego nr (...) prowadzonego dla powoda w banku (...) S.A. został wykony przelew w kwocie 9600 zł. Przelew ten został zrealizowany na rachunek „odbiorcy zaufanego.”

W chwili dokonania przelewu wystąpiły nieprawidłowości dotyczące rachunku oszczędnościowego. W dniu 8 maja 2017 roku powód otrzymał od pozwanego banku wiadomość sms o konieczności pojawienia się w placówce banku w celu wyjaśnienia sytuacji dotyczącej rachunku. W dniu 10 maja 2017 roku powodowi zablokowano dostęp do bankowości internetowej.

W dniu 10 maja 2017 roku S. O. złożył u pozwanego reklamację. Pozwany pismem z dnia 9 czerwca 2017 roku, poinformował powoda, iż nie widzi podstaw do uwzględnienia reklamacji wskazując, że przed dokonaniem transakcji przelewu S. O. złożył w bankowości internetowej dyspozycję dodania tzw. odbiorcy zaufanego, na którego rachunek zostały przelane środki. Pozwany zarzucił, iż autoryzację tej czynności S. O. potwierdził za pomocą otrzymanego kodu sms, co następnie umożliwiło wykonanie transakcji przelewu już bez konieczności dodatkowej autoryzacji. Pozwany bank ponadto zarzucił, iż powód mógł nie dopełnić obowiązku nałożonego przez regulamin banku, tj. przechowywania hasła z należytą starannością i nieudostępniania go osobom trzecim.

Strony pismami z dnia 20 czerwca 2017 roku oraz 18 lipca 2017 roku podtrzymały swoje stanowiska.

/dowód: pismo z dnia 9 czerwca 2017 roku - k. 10-10v., pismo z dnia 20 czerwca 2017 roku - k. 12, potwierdzenie złożenia reklamacji k 13-14, reklamacja, potwierdzenie wykonania przelewu - k. 15, pismo z dnia 22 listopada 2017 roku - k. 21-23, pismo z dnia 18 lipca 2017 roku - k. 24-26, pismo z dnia 16 października 2017 roku - k. 28-28v./

Pozwany pomiędzy 1 a 3 maja 2017 roku otrzymał informację od banku (...) (obecnie (...) Bank (...) S.A.) z prośbą o zweryfikowanie przelewów, które przychodziły na rachunek bankowy prowadzony w tym banku dla W. W.. Analiza historii przelewów wykazała, że jeden z przelewów został dokonany za pośrednictwem bankowości internetowej z rachunku bankowego prowadzonego przez S. O. w banku (...) S.A. Przelewy na konto W. W. pochodziły również z kont bankowych należących do innych osób oraz z wpłat gotówkowych. Przelew z rachunku powoda zrealizowany został w taki sposób, że najpierw utworzono profil odbiorcy zaufanego, którym miał być W. W.. W celu utworzenia profilu zaufanego odbiorcy powód musiał podać numer rachunku bankowego odbiorcy zaufanego oraz jego dane osobowe.

Dokonana przez pozwanego analiza wykazała, że przy tworzeniu profilu odbiorcy zaufanego podano numer rachunku bankowego W. W., natomiast jego pozostałe dane osobowe takie jak imię, nazwisko i adres nie zostały wykazane, w ich miejsce były jedynie napisane ciągi liter i cyfr. Pozwany posiada natomiast możliwość zweryfikowania danych osobowych posiadacza rachunku bankowego, pomimo że w profilu zaufanym takie dane nie zostały wprowadzone.

Pozwany zweryfikował logowanie się z konta powoda oraz z konta W. W. jeszcze przed zgłoszeniem przez powoda utraty środków. W wyniku powyższego (...) Bank S.A. zablokował rachunek bankowy powoda oraz dostęp do bankowości internetowej.

/dowód: zeznania A. F. - k. 182-183v./

Powód, kiedy tylko zorientował się, że z jego konta zniknęły ww. środki pieniężne w dniu 10 maja 2017 roku złożył w Komendzie Policji w K. zawiadomienie o kradzieży środków pieniężnych z rachunku bankowego i zażądał wszczęcia postępowania.

Prokuratura Rejonowa w K.prowadziła postępowanie pod sygn. akt 2 Ds. (...)

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2017 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w (...) zatwierdził postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie kradzieży z włamaniem w łącznej kwocie 9600 zł w dniu 4 maja 2017 roku poprzez nieautoryzowaną transakcję – przelew z rachunku bankowego prowadzonego przez (...) Bank S.A. na szkodę S. O., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 - k.k.

Postanowieniem z dnia 12 marca 2018 roku Sąd Rejonowy w K. w sprawie o sygnaturze II Kp 33/18 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie z dnia 28 grudnia 2017 roku.

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2018 roku (sygn. PR 2 Ds. (...)) Prokurator Prokuratury Rejonowej w (...) postanowił podjąć w całości na nowo prawomocne, umorzone wobec niewykrycia sprawy przestępstwa dochodzenie w sprawie PR 2 DS. (...) w sprawie kradzieży z włamaniem pieniędzy w łącznej kwocie 9600 zł w dniu 4 maja 2017 roku poprzez nieautoryzowaną transakcję – przelew z rachunku bankowego prowadzonego w (...) Bank S.A. na szkodę S. O., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 - k.k. oraz sprawę PR 2 DS. (...) Prokuratury Rejonowej w K. połączyć do sprawy PO IV Ds. (...) Prokuratury Okręgowej w (...).

Postanowieniem z dnia 9 maja 2018 roku (sygn. PO IV Ds. (...)) Prokurator Prokuratury Okręgowej w (...) postanowił przedstawić W. W. zarzut, że w dniu 4 maja 2017 roku dokonał kradzieży z włamaniem pieniędzy w kwocie 9600 zł na szkodę S. O. w wyniku przeprowadzenia nieautoryzowanego przelewu z rachunku pokrzywdzonego nr (...) prowadzonego przez (...) Bank S.A. na swój rachunek nr (...) w (...) S.A.

Wyrokiem z dnia 18 marca 2020 roku wydanym w sprawie o sygnaturze IV K 80/19 Sąd Okręgowy w (...) oskarżonego M. R. uznał winnym tego, że w dniu 4 maja 2017 roku dokonał kradzieży z włamaniem pieniędzy w kwocie 9600 zł na szkodę S. O. w wyniku przeprowadzenia nieautoryzowanego przelewu tych środków z rachunku pokrzywdzonego nr (...) prowadzonego przez (...) Bank S.A. na rachunek (...) prowadzonego przez (...) Bank S.A. na rzecz W. W., tj. o czyn z art. 279 § 1 - k.k. w zw. z art. 287 § 1 - k.k. w zw. z art. 294 § 1 - k.k. w zw. z art. 11 § 2 - k.k. w zw. z art. 12 § 1 - k.k. Nadto Sąd Okręgowy w (...) uznał winnym oskarżonego W. W. tego, że w dniu 4 maja 2017 roku dokonał kradzieży z włamaniem pieniędzy w kwocie 9600 zł na szkodę S. O. w wyniku przeprowadzenia nieautoryzowanego przelewu tych środków z rachunku pokrzywdzonego nr (...) prowadzonego przez (...) S.A. na swój rachunek numer (...) prowadzony przez (...) Bank S.A. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 31 sierpnia 2021 roku.

/dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 12 marca 2018 roku sygn. II Kp 33/18 - k. 51-52v., postanowienie z dnia 27 kwietnia 2018 roku sygn. akt 2 Ds. (...) - k. 95-95v., postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 9 maja 2018 roku sygn. akt PO IV Ds (...) - k. 103-104, wyrok Sądu Okręgowego w (...) z dnia 18 marca 2020 roku sygn. IV K 80/19 - k. 264-268v. wraz z uzasadnieniem - k. 283-297v.261v., wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 sierpnia 2021 roku sygn. II AKa 175/20 - k. 298-299 wraz z uzasadnieniem - k. 300-318/

Powód pismem z dnia 20 czerwca 2017 roku zwrócił się do Rzecznika Finansowego z wnioskiem o rozpatrzenie powyższej sprawy. Rzecznik Finansowy po przeanalizowaniu sytuacji w jakiej znalazł się powód, pismem z dnia 20 września 2017 roku, jednoznacznie stwierdził, iż biorąc pod uwagę całokształt okoliczności i stanowisko powoda prawidłowym i zgodnym z dyspozycją art. 46 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych postępowaniem Banku w przedmiotowej sprawie powinno być niezwłoczne dokonanie zwrotu środków wynikających z nieautoryzowanej transakcji płatniczej.

/dowód: pismo z dnia 22 września 2017 roku - k. 16-20v., pismo z dnia 9 kwietnia 2018 roku - k. 53-53v., pismo z dnia 5 marca 2018 roku - k. 54-55/

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, w szczególności wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia 18 marca 2020 roku sygn. IV K 80/19 (k. 264-268v.) wraz z uzasadnieniem (k. 283-297v.261v.). W związku z powyższym Sąd ustalił czy doszło do złamania przez osobę trzecią zabezpieczeń na stronie bankowości internetowej (...) Bank S.A. oraz przyczynę utraty środków z rachunku bankowego powoda

w dniu 4 maja 2017 roku. Wskazane ustalenia zostały dokonane na podstawie dowodu z dokumentu w postaci wyroku Sądu Okręgowego w (...)z dnia 18 marca 2020 roku sygn. IV K 80/19. Zgodnie bowiem z przepisem art. 11 - k.p.c. zd. pierwsze – ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Należy przy tym podkreślić, iż sąd cywilny wiąże tylko zawarte w sentencji wyroku karnego skazującego ustalenia okoliczności, dotyczące osoby sprawcy, czynu przypisanego oskarżonemu i przedmiotu przestępstwa. Nie wiążą natomiast inne ustalenia faktyczne, dotyczące okoliczności ubocznych, wykraczające poza element stanu faktycznego przestępstwa, chociażby zawarte były w sentencji wyroku karnego. Jednakże we wskazanym wyżej wyroku karnym skazującym pozwanego wszystkie okoliczności wymienione w jego sentencji miały istotne znaczenie dla odpowiedzialności karnej pozwanego, a tym samym poczynione tam ustalenia zasadniczo nie mogły być podważane w toku procesu cywilnego.

Z powyższym względów, Sąd postanowieniem z dnia 25 stycznia 2022 roku pominął dowód z opinii biegłego z dziedziny informatyki dla ustalenia faktów, objętych pkt 6 odpowiedzi na pozew (art. 235² § 1 pkt 2, 3 5 k.p.c.). Nadto, postanowieniem z dnia 9 czerwca 2022 roku Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania powoda i przedstawiciela pozwanego.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Stosownie do postanowień art. 1 ustawa określa zasady świadczenia usług płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego. Zwrócić należy uwagę, że ustawa w swojej treści zawiera rozwiązania prawne zarówno natury prywatnoprawnej, jak i publicznoprawnej. W ustawie określone zostały warunki świadczenia usług płatniczych, w szczególności wymogi dotyczące obowiązków informacyjnych dostawców usług płatniczych w przypadku zawierania umów ramowych oraz w odniesieniu do każdej pojedynczej usługi płatniczej. Uregulowane zostały również zasady, których zasadniczym celem jest zwiększenie przejrzystości postanowień umów o świadczenie usług płatniczych i w sposób jasny oraz zrozumiały określenie praw i obowiązków stron umowy, w tym w szczególności rodzajów i wysokości pobieranych opłat z tytułu świadczonej usługi. W ten sposób został podkreślony prokonsumencki charakter rozwiązań ustawy.

W art. 2 ww. ustawy zamieszczono tzw. słownik zawierający objaśnienia określeń ustawowych, co pozwala na identyfikację stron stosunku prawnego - powoda jako płatnika oraz strony pozwanej jako dostawcę usługi. Przez usługi płatnicze ustawa rozumie działalność polegającą między innymi na wykonywaniu transakcji płatniczych, w tym transferu środków pieniężnych na rachunek płatniczy u dostawcy użytkownika lub innego dostawcy przez wykonywanie usług polecenia przelewu. Działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych może być wykonywana wyłącznie przez dostawców usług płatniczych, którymi mogą być podmioty wymienione w ustawie, m.in. bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo bankowe.

Rozdział 2 działu III ustawy poświęcony został problematyce autoryzacji transakcji płatniczych, skutków braku autoryzacji transakcji oraz zasad i zakresu odpowiedzialności dostawcy i płatnika za transakcje nieautoryzowane, jak też nienależycie wykonane czy niewykonane. Autoryzacja transakcji oznacza wyrażenie zgody na dokonanie transakcji płatniczej, czyli stanowi oświadczenie woli użytkownika składane z zamiarem i świadomością wywołania określonych skutków prawnych, tj. dokonania transakcji płatniczej. Sposób wyrażenia zgody (czyli sposób autoryzacji transakcji) jest uzależniony od rodzaju transakcji płatniczej, wykorzystywanego instrumentu płatniczego czy sposobu zlecenia usługi płatniczej (w formie papierowej czy drogą elektroniczną). Sposób autoryzowania transakcji określony jest w załączonych do umowy ramowej regulaminach wskazujących, w jaki sposób dochodzi do autoryzacji transakcji (np. przez użycie kolejnego kodu z karty kodów). Prawidłowa, zgodna z określonymi w załączonych do umowy ramowej regulaminami, autoryzacja jest zasadniczym elementem w procesie przeprowadzania transakcji. Przede wszystkim od ustalenia, czy doszło do autoryzacji transakcji płatniczej przez użytkownika, czy też mamy do czynienia z transakcją nieautoryzowaną, zależy odpowiedzialność zarówno dostawcy, jak i płatnika za transakcję płatniczą.

Natomiast od ustalenia, z jakich przyczyn doszło do wykonania nieautoryzowanej przez płatnika transakcji, zależy zakres odpowiedzialności dostawcy i obowiązku zwrotu kwot nieautoryzowanych transakcji.

W przypadku wystąpienia nieautoryzowanych przez płatnika transakcji płatniczych konieczne jest ustalenie, w jakich okolicznościach doszło do nieautoryzowanych transakcji: czy z winy płatnika wskutek naruszenia podstawowych obowiązków płatnika określonych w art. 42 u.u.p., czy też z powodu okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności, czy jednak z powodu okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność dostawca. Od powyższych ustaleń uzależniona jest możliwość uzyskania przez płatnika zwrotu kwot nieautoryzowanych przez niego transakcji.

Przyjęte rozwiązanie sugeruje, że płatnik, zlecając wykonanie transakcji płatniczej, czyli składając oświadczenie woli, musi autoryzować transakcję. Oznacza to, że samo złożenie oświadczenia woli, na mocy którego płatnik zleca wykonanie transakcji, nie jest wystarczające - nie jest równoznaczne z wyrażeniem zgody.

W art. 42 ustawy wskazane zostały obowiązki użytkownika, które mają na celu zapewnienie minimum bezpieczeństwa transakcji płatniczych realizowanych z wykorzystaniem instrumentu płatniczego. Podstawowym obowiązkiem użytkownika jest więc korzystanie z instrumentu płatniczego zgodnie z postanowieniami umowy ramowej (jak również zgodnie z dołączonymi do umowy ramowej regulaminami, które stanowią integralną część umowy i określają zasady korzystania z instrumentu płatniczego - ust. 1 pkt 1). Kolejny obowiązek użytkownika - zgodnie z treścią ust. 1 pkt 2 - polega na powiadomieniu w przypadku utraty, kradzieży, przywłaszczenia czy też stwierdzenia, że doszło do nieuprawnionego skorzystania z instrumentu, dostawcy (lub podmiotu wskazanego w tym celu przez dostawcę) o zaistnieniu powyższego zdarzenia.

Artykuł 45 ustawy zawiera szczególną regułę dotyczącą ciężaru dowodu w przypadku dochodzenia roszczeń z tytułu nieautoryzowanych, nienależycie wykonanych lub niewykonanych transakcji. W przypadku powyższych roszczeń ciężar udowodnienia, że transakcja została autoryzowana przez użytkownika lub że została wykonana prawidłowo, spoczywa na dostawcy tego użytkownika. Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu chce wywodzić skutki prawne dla siebie. Oznaczałoby to, że jeśli użytkownik kwestionuje fakt autoryzowania transakcji przez siebie, musiałby to wykazać. Rozwiązania przyjęte w omawianej ustawie przerzucają ciężar udowodnienia na dostawcę. Stanowią one wyraz prokonsumenckiego charakteru ustawy. Ciężar udowodnienia, że transakcja była autoryzowana przez użytkownika, ciąży na dostawcy, czyli na profesjonalście, nawet jeśli to użytkownik występuje z roszczeniem, twierdząc, że nie on autoryzował transakcji. Fakt zarejestrowanego użycia instrumentu płatniczego, czyli - należy przyjąć - użycia instrumentu płatniczego zgodnie z procedurami i przy zastosowaniu ustalonych sposobów autoryzacji, nie oznacza, że transakcja została autoryzowana przez użytkownika. W przypadku zgłoszenia przez użytkownika transakcji, które obciążają jego rachunek płatniczy i które były prawidłowo autoryzowane, czyli zlecone i zrealizowane zgodnie z przewidzianą procedurą, a które użytkownik wskazuje jako przez niego nieautoryzowane, dostawca musi udowodnić fakt autoryzacji transakcji przez użytkownika. Jednak dostawca musi przywołać inne dowody niż sam fakt prawidłowego skorzystania z procedur autoryzacji przewidzianych umową. Dostawca może przytoczyć dowody wykazujące, że płatnik umyślnie doprowadził do nieautoryzowanej transakcji (np. przekazał kartę i PIN członkowi rodziny) albo wskutek rażącego niedbalstwa naruszył jeden z obowiązków określonych w art. 42 u.u.p., czyli nie przechowywał informacji w sposób zapewniający bezpieczeństwo.

Zasady odpowiedzialności dostawcy oraz płatnika w przypadku wystąpienia nieautoryzowanych transakcji ustawodawca ustala w art. 46 ustawy. W świetle ust. 1 w przypadku wystąpienia nieautoryzowanych transakcji dostawca jest zobowiązany do zwrotu płatnikowi kwoty nieautoryzowanej transakcji niezwłocznie. Podstawowa zasada wskazuje więc obowiązek zwrotu przez dostawcę kwot nieautoryzowanych transakcji. Jeśli jednak do nieautoryzowanych transakcji płatnik doprowadził umyślnie albo w wyniku umyślnego lub będącego skutkiem rażącego niedbalstwa naruszenia swoich obowiązków (o których mowa w art. 42 u.u.p.), wówczas odpowiada za wszystkie nieautoryzowane transakcje. O winie płatnika można mówić wówczas, gdy zaistniałe zdarzenie (czyli wystąpienie nieautoryzowanych transakcji) nastąpiło wskutek okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność.

Zobowiązanie banku jako profesjonalnego podmiotu jest determinowane poprzez ustawowe obowiązki wskazane m.in. w art. 43 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych. W ocenie Sądu pozwany bank nie wywiązał się z ich wypełnienia w stosunku do powoda. W szczególności nie zapewnił, by indywidualne zabezpieczenia instrumentu płatniczego nie były dostępne dla osób innych niż użytkownik uprawniony do korzystania z tego instrumentu. Gdyby bowiem zabezpieczenia transakcji elektronicznych stosowane przez pozwanego były właściwe, nie doszłoby do dokonania na rachunku powoda transakcji przez nieuprawnioną do tego osobę.

Zdaniem Sądu powód jako klient banku nie naruszył obowiązków, o których mowa w art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Z pewnością działanie powoda nie było umyślne, skoro jak tylko zorientował się, że z jego konta zniknęły środki w dniu 10 maja 2017 roku złożył w Komendzie Policji w K. zawiadomienie o kradzieży środków pieniężnych z rachunku bankowego i zażądał wszczęcia postępowania.

W ocenie Sądu powodowi nie można również przypisać umożliwienia dokonania nieautoryzowanych transakcji wskutek rażącego niedbalstwa. Komputer powoda posiadał zainstalowane oprogramowanie antywirusowe. Powód nie udostępniał świadomie identyfikatora, hasła ani innych danych jakimkolwiek osobom trzecim. Dokonanie przelewu z rachunku bankowego powoda nastąpiło poza jego wiedzą i bez autoryzacji przez powoda. Doszło wprawdzie do potwierdzenia transakcji za pomocą właściwego narzędzia, jednak wykonanie przelewu nastąpiło bez wyrażenia zgody przez powoda na jego dokonanie, ponieważ sprawca włamał się do rachunku bankowego powoda, z którego wykonał przelew na kwotę 9600 zł, w wyniku wprowadzenia wcześniej rzeczzonego zaufanego odbiorcy.

Powód nie powiadomił niezwłocznie banku o otrzymaniu SMS-a z kodem, co niewątpliwie jest uchybieniem po jego stronie, jednakże uchybienie powoda nie może być kwalifikowane jako rażące niedbalstwo. Zresztą sam pozwany z uwagi na dokonywane na koncie powoda oraz innych pokrzywdzonych osób, operacji bankowych dotyczące przelewu w krótkim czasie znacznych kwot, zweryfikował logowanie się z konta powoda oraz z konta W. W. jeszcze przed zgłoszeniem przez powoda utraty środków. W wyniku powyższego pozwany zablokował rachunek bankowy powoda oraz dostęp do bankowości internetowej. Stosownie do art. 50 ust. 2 ustawy prawo bankowe na bankach ciąży powinność dołożenia szczególnej staranności w zakresie prowadzenia rachunków bankowych oraz zapewnienia maksimum bezpieczeństwa dla wkładów pieniężnych i przeciwdziałania wypłaty tych środków na rzecz osób nieuprawnionych.

Z powyższych względów Sąd uwzględnił powództwo i w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego (...) Bank S.A. w W. na rzecz powoda S. O. kwotę 8967,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.117 zł (300 zł z tytułu zwrotu opłaty od pozwu oraz 1817 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa).

sędzia Agnieszka Libiszewska